

A. MATTHEY
 Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Διέκρινεν ἐπὶ τοῦ κλάδου τὸ σῶμα τοῦ Μοραλῆς αἰωρούμενον. (Σελὶς 296).

Ἡ Βάλδα ἀνεμνήσθη πάντα ταῦτα, ἀναβαίνουσα παρὰ τῆ θυγατρὶ αὐτῆς.

— Τὰ πάντα θὰ μάθω παρὰ τῆς Ἀγγελίνας, ἐσκέπτετο· ἂν ἡ Λουκία μ' ἀφήκεν ἤδη νὰ ἴδω πως τὸ μυστικόν της, θὰ ἀναγνώσω ὡς εἰς ἀνοικτὸν βιβλίον εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀγγελίνας.

Ἡ Βρασιλιανὴ ἠπατάτο· εὗρισκεν ἄλλως τὸ παιδίον μᾶλλον ἀνεξιχνίαστον ἢ τὴν νεάνιδα.

Ἡ Ἀγγελίνα, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, ἔπρεπε, ὡς γνωστόν, νὰ ἐξέλθῃ ἐφ' ἀμάξης μετὰ τῆς Λουκίας· ἡ Βάλδα ἤρξατο νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν καλλωπισμὸν της.

— Σὲ ἀνέχομαι σήμερον μὲ τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ φόρεμα, τῆ εἶπεν, ἀλλὰ, γνωρίζεις, τὴν προσεχῆ Πέμπτην,

τὴν ἡμέραν τῆς ἐσπερίδος, ἐννοῶ νὰ τ' ἀφήσης αὐτὰ καὶ νὰ γίνῃς πολὺ, πολὺ ὠραία.

— Θὰ γείνω ἐξαισία... διὰ σέ, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα γελῶσα.

— ὦ! δι' ἐμέ καὶ διὰ πάντας — διὰ πάντας τοὺς φίλους ἡμῶν — ἀρχαίους καὶ νεωτέρους.

Καὶ τότε ἤρξατο ὁ διάλογος οὗτος, εἰς βραχείας φράσεις, ἀναμειγμένας μετὰ λεπτῶν λεπτομερειῶν τοῦ καλλωπισμοῦ, ἀλλ' εἰς αὐτὴν ἡ φωνή, ὁ τόνος, ἡ ἔκφρασις ἐφύλαττον ἀταράχως τὴν αὐτὴν συνήθη ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν, τοσοῦτον παρὰ τῷ παιδί, ὅσον καὶ παρὰ τῇ γυναικί.

— Ἀληθῶς, Ἀγγελίνα, θὰ ἴδῃς εἰς τὴν ἐσπερίδα κάποιον... τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ γνωρίζῃς.

— Ποῖον;